

[Lowzow.]

med, at det var ikke for at skære ned på bundbredden.

Til ministeren, der ønskede nye tanker, vil jeg sige, at jeg tror ikke, det er stedet her — det tror jeg også ministeren vil indrømme — ved behandlingen af et lovændringsforslag at begynde at lægge op til en ny lovgivning efter de tanker, jeg berørte. Jeg formoder, ministeren har læst de samme skrivelser osv. En virkelig naturfredningslovgivning, som tog hensyn til naturen, ville komme til at omhandle både forureningsministeriet, kulturministeriet og landbrugsministeriet. Dette er, som jeg har sagt før, kun nogle administrative indskrænkninger på visse områder og ikke en, jeg fristes til at bruge ordet helhedsløsning.

Der var en ting, der glædede mig, og som jeg meget gerne ser at vi på en eller anden måde får præciseret i loven, og det var ministerens ønske om, at der skulle en smidig administration til. Det kan ikke understreges nok, og det kunne måske allerede træde i kraft fra i morgen, når det er ministerens ønske, ved ministeriets behandling af allerede løbende sager, da det vel også må gælde den lovgivning, som findes i dag.

Jens Chr. Christensen: Ministeren har selvfølgelig ret i, at det tidspres, man er ude i, kan nødvendiggøre, at visse frister er temmelig lange, men jeg vil gerne pege på, at nu har vi dog i snart 10-12 år haft loven om fredningsplaner, og kunne man ikke i det spænd af år have fundet frem til, hvilke områder der er fredningsværdige, og hvilke der ikke er det. De, der ikke er fredningsværdige, kunne man så slippe af fredningsplanområdet, sådan at det i hvert fald ikke på de områder blev til gene for lodsejerne.

Man har nævnt spørgsmålet om plantning. Nu er der jo mange ting, der kan plantes, men det er antagelig træer, ministeren har tænkt på, når han vil forbyde plantning ved søer og vandløb. Man kunne godt fristes til at spørge: gælder det også jordbær? De bliver jo også plantet, de er ikke særlig høje,

men det skulle såmænd ikke undre mig, at ministeren har haft dem i tankerne også.

Nu fik vi så at vide af ministeren, at der var ingen ende på, hvor kloge disse eksperter fra den højere videnskab var, og hver havde sit område, han var klog på. Jeg ved, at i min overfredningsnævns tid var jeg med til at skulle give tilladelse til at trække en højspændingsledning ned over Mols Bjerge, og dér havde vi også en af de her højere videnskabsmænd. Han sagde, at hvis disse ledninger blev trukket, ville man hindre geologiske undersøgelser. Selv sådan et almindeligt dødeligt menneske som jeg kunne forstå, at det måtte vist alligevel være forkert. Jeg tror, ministeren har samme opfattelse med hensyn til, om en sådan højspændingsledning kan hindre geologiske undersøgelser. Hvis det er eksperter, så synes jeg, jeg har ret til at sige: bevar os vel for eksperter, og i hvert fald når det drejer sig om, hvad der er fredningsværdigt og ikke-fredningsværdigt, skal man vogte sig i allerhøjeste grad for eksperterne.

Hr. K. J. Mortensen syntes, han ville drille mig — det var da egentlig en pæn opgave i folketinget — og spurgte: hvad koster overfredningsnævnet, for dér var jeg jo medlem? Nej, hr. K. J. Mortensen, det er flere år siden, jeg gik ud af overfredningsnævnet. Men jeg kunne da godt føje til, at det er vel et af de offentlige hverv, hvor medlemmerne i forhold til den tid, der bruges, får den mindste løn. Men det er ikke det, det drejer sig om, det, det drejer sig om, er, hvor mange organer vi har, der overlapper hinanden. Vi har jo fredningsplanudvalg, vi har fredningsnævn, vi har overfredningsnævn, vi har naturfredningsforening, vi har naturfredningsråd, og det er mit indtryk, at den hale af mennesker, der følger med i enhver sag, er spild af tid og spild af penge. Nu er det da dejligt at høre ministeren sige, at disse eksperter koster ingen penge — det har de gjort, det ved vi da — men det er da et lyspunkt. Det kunne dog godt være, vi kunne måske spare på adskillige andre områder også, og i hvert fald kan